

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**,
so sídlom: P., Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom: G.,
Bratislava, IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľ'a, advokáta doc. JUDr. B. F.,
PhD., proti povinnému: **A. B.**, nar. X., bytom: Š., Plešivec, **o vymoženie**
pohľadávky oprávneného 933,39 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde
Rožňava pod sp. zn. 8/Er/411/2009, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského
súdu v Košiciach č. k. 6CoE/170/2013-66 zo dňa 6. decembra 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV.** Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R. K., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou
zo dňa 17. 07. 2009, Okresnému súdu Rožňava akoo súdu prvého stupňa doručenou dňa 23.
07. 2009 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na
vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č.
233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a
doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom
na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom
S. a. s., so sídlom: K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR
00347/09 zo dňa 11. 05. 2009, právoplatný dňa 01. 06. 2009 a vykonateľný dňa 04.
06. 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 27. 07. 2009 v zmysle § 45
ods. 1 EP vydal poverenie číslo: X. na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 8). Následne

uznesením č. k. 8Er/411/2009-24 zo dňa 21. 08. 2013 súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že súd o zastavení exekúcie rozhodol v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 57 ods. 1 písm. g/, ods. 2, § 58 ods. 1 EP, § 44 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), § 2 písm. a/ a písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku bola zmluva o úvere č. 7520198 zo dňa 19. 12. 2007, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 14 000 Sk (464,71 eur), ktorý sa povinný zaviazal splácať v 12 mesačných splátkach po 2 280 Sk (spolu 27 360 Sk t. j. 908,19 eur). Právny vzťah medzi účastníkmi súd posudzoval podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve, keďže vyššie uvedenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, pretože oprávnený konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, kým povinný ako spotrebiteľ v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti nekonal. Súd konštatoval, že prípadná klauzula o aplikácii Obchodného zákonníka alebo označenie zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu podľa Obchodného zákonníka, nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) o spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovská doložka bola upravená v čl. 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, v zmysle ktorej všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom S. a. s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu. Súd ďalej uviedol, že praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako je formulovaná v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru bolo, že spotrebiteľovi bola fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Poukázal na to, že znenie rozhodcovskej doložky síce neodporuje doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza (in fraudem legis). Na základe uvedeného súd prvého stupňa nemal pochybnosť o tom, že ustanovenie bodu 17 uzatvorenej zmluvy o úvere bolo v rozpore so znením § 53 ods. 1 OZ a podľa § 53 ods. 5 OZ je absolútne neplatné, na ktorú skutočnosť musel prihliadať z úradnej povinnosti (ex offi).

O trovách exekúcie rozhodol súd podľa § 200 ods. 2 EP a z dôvodu, že súdny exekútor napriek súdnej výzve vznik trov do rozhodnutia súdu nevyčíslil, ani žiadnym spôsobom nepreukázal, súd prvého stupňa mu trovy exekúcie nepriznal.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 62), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Košiciach ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 6CoE/170/2013-66 zo dňa 06. 12. 2013, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, aj keď z iných dôvodov ako súd prvého stupňa.

Pred prejednaním odvolania odvolací súd vyzval účastníkov v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p., aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 3 a § 4 ZoRK s tým, že odvolací súd bude skúmať, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá v písomnej forme a či teda bola daná právomoc rozhodcovského súdu vec prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok a v tej súvislosti posúdi, či rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 EP. Oprávnený ani povinný sa k výzve nevyjadrili.

Odvolací súd vo vzťahu k vyššie formulovanej otázke poukázal na § 41 ods. 2 písm. d/ EP, § 3, § 4 ods. 1, 2 a 3 ZoRK a uviedol, že ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Zdôraznil, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Súdu prvého stupňa vytkol, že v prejednávanej veci opomenul zaoberať sa riešením vyššie

formulovanej otázky, preto sa riešením tejto otázky zaoberal odvolací súd po poučení účastníkov v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p.. Z obsahu spisu mal za zrejmé, že Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré obsahujú rozhodcovskú doložku v bode 17, nie sú podpísané oprávneným a povinným. Keďže rozhodcovská zmluva nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami (keďže Všeobecné podmienky poskytnutia úveru nie sú podpísané účastníkmi zmluvy), nespĺňa podmienku písomnej formy a je preto neplatná. Poukázaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 odvolací súd skonštatoval, že za tejto situácie rozhodcovský súd nemal právomoc vec prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok. Pokiaľ rozhodcovský súd vydal rozhodnutie napriek tomu, že nemal právomoc, takéto ním vydané rozhodnutie nie je exekučným titulom podľa § 41 EP, lebo ide o nulitný právny akt.

Vzhľadom na dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie prvostupňového súdu (z dôvodu neplatne uzavretej rozhodcovskej doložky pre nedostatok písomnej formy), nezaoberal sa odvolací súd ďalšími odvolacími námietkami oprávneného, majúc ich za právne irelevantné.

Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj výrok prvostupňového rozsudku o trovách exekúcie.

Odvolací súd zároveň s poukazom na § 36 ods. 5 EP zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, písm. c/ O. s. p. ako nedôvodný.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 01. 2014.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 74 - 75), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f/“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.),

keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Košiciach ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 80 - 93). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil

a existencia týchto vád v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p..

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“), sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je

postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonan na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. I keď exekučný súd v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/, rozhodol tak uznesením dňa 21. 08. 2013, a teda po účinnosti vyššie označenej novely EP (odsek 5 §-u 57 bol zákonom č. 335/2012 Z. z.,

účinným od 01. 01. 2013, z Exekučného poriadku vypustený). Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolací súd ďalej dodáva, že súdy oprávnenému neodňali možnosť konať pred súdom ani tým, že mu neumožnili viesť kontradiktórne konanie, keďže vzhľadom na predložené listinné dôkazy postačuje, ak sú rozhodujúce skutočnosti osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zavinil, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. decembra 2014

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.